

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

SSA Jan Futro

w sprawie ze skargi G. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 maja 2008 r., sygn. akt II Ca (...) wydanym w sprawie z wniosku S. B.

przy uczestnictwie S. B. s. W., A. S., A. B., M. R., A. B., B. L., S. K., M. K., P. K., M. M., S. B. s. J., H. K., D. K. oraz nieznanego z miejsca pobytu H. L. reprezentowanego przez kuratora K. K.

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2010 r., zażalenia G. M.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 października 2009 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie;

nie obciąża skarżącej kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 października 2009 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę G. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 7 maja 2008 r., wydanym w sprawie o zasiedzenie.

Podstawą tego rozstrzygnięcia jest ustalenie, że skarga została wniesiona z uchybieniem trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Skarga została bowiem wniesiona w dniu 6 lutego 2009 r., a skarżąca o wydanym postanowieniu w sprawie o zasiedzenie dowiedziała się w dniu 5 listopada 2008 r. z akt sprawy, które w tym dniu przeglądała w sekretariacie Sądu, dowodem czego jest pisemna informacja kierownika sekretariatu oraz kserokopia z kontrolki akt udostępnianych zainteresowanym.

W zażaleniu na wymienione postanowienie G. M. zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia a także naruszenie art. 407 § 1 i art. 410 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 410 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Przyznała, że akta sprawy udostępnione jej zostały w sekretariacie Sądu w dniu 5 listopada 2008 r., ale w tym dniu nie zdołała zapoznać się z ich całością i z postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie zapoznała się w dniu 12 listopada 2008 r., gdy po raz kolejny przeglądała akta sprawy. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Twierdzenia skarżącej, mające uzasadniać zażalenie, nie są wiarygodne i nie dają podstawy do uwzględnienia zażalenia. Przede wszystkim należy zauważyć, że w skardze o wznowienie postępowania skarżąca podała, iż akta sprawy o zasiedzenie przeglądała w sekretariacie Sądu w dniu 6 listopada 2008 r. i wówczas zapoznała się z postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Nie ujawniła wówczas, że z aktami sprawy zapoznawała się także w czasie późniejszym. Jeżeli zaś zapoznała się z postanowieniem już podczas pierwszego przeglądu akt, to musiało to być w dniu 5 listopada 2008 r. Skarżąca nie jest prawnikiem i niewątpliwie nie ma doświadczenia w czytaniu akt sądowych. Jednakże jako osoba ubiegająca się o dopuszczenie do udziału w sprawie, której doręczono postanowienie o odmowie uwzględnienia jej wniosku, znała przedmiot sprawy. O fakcie wydania postanowienia kończącego postępowanie niewątpliwie wiedziała już pisząc w dniu 10 września 2008 r. pismo do Sądu z prośbą o podanie informacji o wyniku sprawy (co nie oznacza, że – tak jak przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2009 r. – wiedziała o treści wydanego postanowienia). Wreszcie nie można nie wziąć pod uwagę, że już w odpowiedzi na zażalenie skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 kwietnia 2009 r. wnioskodawca S. B. wskazał, że skarżąca otrzymała w dniu 10 października 2008 r. wysłany przez niego odpis postanowienia kończącego postępowanie w sprawie o zasiedzenie, na dowód czego dołączył dowód doręczenia pisma, do którego

załącznikiem był odpis wymienionego postanowienia. Pomimo że twierdzenia te powtórzone zostały przez wnioskodawcę w odpowiedzi na rozpoznawane obecnie zażalenie, skarżąca nie zaprzeczyła ich prawdziwości.

Z przytoczonych względów zażalenie, jako niezasadne, należało oddalić (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Ze względu na sytuację majątkową skarżącej, uzasadniającą zwolnienie jej od opłaty od zażalenia, Sąd Najwyższa nie obciążył jej kosztami postępowania zażaleniowego (art. 102 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).